

การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์และประสิทธิภาพภายในตนเอง
เชิงสร้างสรรค์ที่สัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา
**PERCEIVED SUPPORT FOR CREATIVITY AND CREATIVE SELF-EFFICACY
RELATED TO THE CREATIVITY OF UNDERGRADUATES AT RAJAMANGALA
UNIVERSITY OF TECHNOLOGY LANNA**

พรททัย ตันทิจิตานนท์*
Pornhathai Tanjitanont*

สาขาศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา
Department of Liberal Arts, Faculty of Business Administration and Liberal Arts,
Rajamangala University of Technology Lanna.

*Corresponding author, e-mail: ptkhwan@gmail.com

Received: 21 June 2021; **Revised:** 26 November 2021; **Accepted:** 9 December 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา กับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และเพื่อทำนายความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาจากการรับรู้ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ และจากการสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของตัวอย่างจำนวน 120 คน โดยทำการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจากประชากรนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อทักษะชีวิต ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 360 คน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากแบบประเมินการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน แบบประเมินประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ และแบบประเมินความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า 1) ความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษามีความสัมพันธ์เชิงบวก หรือแปรผันตามกับการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r_{xy}) เท่ากับ .729 และ .695 ตามลำดับ 2) การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถทำนายหรืออธิบายการผันแปรคะแนนความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาได้ร้อยละ 74.7 และ 73.9 หรือมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2) = 74.7 และ 73.9 ตามลำดับ

คำสำคัญ: การรับรู้ ความคิดสร้างสรรค์ ประสิทธิภาพภายในตนเอง นักศึกษาระดับปริญญาตรี

Abstract

This research aimed to analyze the relationships between the perceived instructors' support for creativity, undergraduate students' creative self- efficacy and the undergraduates' creativity and to explain the variation of the undergraduates' creativity from perceived instructors' support for creativity and from their creative self-efficacy. The 120 purposive samples were selected by the researcher from the 360 population, undergraduate students who enrolled in English for Life Skill Course at Rajamangala University of Technology Lanna, during the second semester of the academic year 2020. The researcher collected data from three evaluation forms; perceived instructors' support for creativity, creative self- efficacy and undergraduates' creativity. The statistics used to analyze data were percentage, mean, standard deviation, Person's correlation and multiple regression analysis. The results were as follows: 1) The undergraduates' creativity had the positive relationship by statistical significance at .01 level, as the perceived instructors' support for creativity and creative self-efficacy; the correlation coefficient (r_{xy}) equaled to .729 and .695 respectively. 2) The perceived instructors' support for creativity and the creative self-efficacy correlated to undergraduates' creativity and were statistically significant at .01 level, which were able to forecast or explain the 74.7 and 73.9 percent variation of undergraduates' creativity scores, coefficient of decision-making (R^2) = 74.7 and 73.9 respectively.

Keywords: Perception, Creativity, Self-efficacy, Undergraduates

บทนำ

ความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งจำเป็นต่อสังคมในการดำรงไว้ซึ่งสถานภาพทางเศรษฐกิจ เป็นหัวใจในการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีกว่า และถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งต่อการศึกษาที่แต่ละคนควรได้รับการส่งเสริมตั้งแต่วัยเรียน มหาวิทยาลัยจึงมีบทบาทสำคัญในการจัดการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ มีทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในอนาคต รวมทั้งถ่ายทอดความรู้ เสริมสร้างสมรรถนะและทักษะแก่ผู้เรียน โดยเฉพาะทักษะความคิดสร้างสรรค์เพื่อพัฒนานวัตกรรมซึ่งถือเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งทักษะหนึ่งสำหรับการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ที่เน้นให้บุคคลมีทักษะจำเป็นทั้ง 3 R ได้แก่ 1. Reading คือสามารถอ่านออก 2. (W) Riting คือสามารถเขียนได้ และ 3. (A) Rithmatics คือมีทักษะในการคำนวณ รวมถึง C (Creativity) คือทักษะด้านความคิดสร้างสรรค์ [1-2] ดังนั้นความคิดสร้างสรรค์จึงเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นที่มหาวิทยาลัยต้องปลูกฝังและพัฒนาให้เกิดแก่นักศึกษา ให้นักศึกษาสามารถใช้ทักษะทางความคิดเพื่อสร้างทางเลือกใหม่ในการแก้ปัญหาให้ดีกว่าเดิมหรือแตกต่างไปจากเดิม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาเป็นหน่วยงานซึ่งมีการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาวิชาชีพ เป็นการศึกษาที่เป็นวิชาชีพเฉพาะ มีเป้าหมายหลักที่จะผลิตบัณฑิตให้มีความรู้คู่คุณธรรมและรอบรู้ในงานวิชาชีพ รวมถึงเป็นบุคคลที่มีคุณภาพในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายเร่งด่วนด้านการศึกษาของรัฐบาลที่มีเป้าหมายสำคัญในการยกระดับคุณภาพการอุดมศึกษาไทยให้สามารถผลิตและพัฒนาบุคลากรที่มีคุณภาพเพื่อการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ โดยให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์อันเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ซึ่งผู้เรียนทุกคนต้องเรียนรู้ ดังนั้นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาสายวิชาชีพ จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเป็นบัณฑิตนักปฏิบัติของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ที่ต้องมีความคิดเพื่อการสร้างสรรค์ผลงานซึ่งเป็นคุณลักษณะสำคัญของบัณฑิตที่ได้กำหนดไว้ รวมถึงสามารถบูรณาการความรู้จากการที่ได้ศึกษากับความรู้ในศาสตร์อื่น ๆ

ซึ่งเกี่ยวข้องได้อย่างสร้างสรรค์ ตามที่ระบุในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา [3] และหากสถาบันการศึกษาหรือองค์กรต้องการความสำเร็จตามเป้าหมายจำเป็นต้องมีทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะนักศึกษาที่มีความคิดสร้างสรรค์เพื่อสร้างนวัตกรรมและผลิตผลงานอย่างสร้างสรรค์ให้แก่สถาบันหรือองค์กร เพราะความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมเป็นปัจจัยสำคัญต่อความอยู่รอดและความสำเร็จขององค์กร [4-10]

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่างานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการศึกษาการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ รูปแบบการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และมีบางส่วนที่ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความคิดสร้างสรรค์ ดังเช่น อรรถิชา ทศตา และกชพร ใจอดทน ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า ปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย บุคลิกภาพ สัมพันธภาพในครอบครัว อารมณ์ การสนับสนุนของผู้ปกครอง การเข้าร่วมกิจกรรม สภาพแวดล้อมทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พฤติกรรมการสอนของครู และการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าส่งผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัยนครราชสีมา [11] ปาริชาติ บัวเจริญและคณะ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกและส่งอิทธิพลทางตรงต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงใหม่ [12] นอกจากนี้ จากการศึกษาถึงตัวแปรที่จะสามารถส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งผู้วิจัยได้ให้คำนิยามของ ความคิดสร้างสรรค์สำหรับการวิจัยครั้งนี้หมายถึง ความสามารถในการพัฒนาหรือจินตนาการที่สร้างสรรค์ เพื่อที่จะสร้างองค์ความรู้ รูปแบบ วิธีการ และกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ทักษะทางปัญญาได้แก่ ทักษะการสังเคราะห์ (Synthetic skill) ทักษะการวิเคราะห์ (Analytic skill) และทักษะการใช้สิ่งที่เกี่ยวข้อง (Practical-contextual skill) ได้แก่ ความรู้ รูปแบบการคิด บุคลิกภาพ แรงจูงใจ สิ่งแวดล้อม และทักษะการผสมผสานในฐานะทั้งผู้ร่วมกิจกรรมและผู้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ สำหรับตัวแปรที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา ได้แก่ การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนซึ่งหมายถึงการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่รู้และเข้าใจดีว่าอาจารย์ผู้สอนประจำรายวิชาให้ความสำคัญและจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้ตนมีความคิดสร้างสรรค์โดยใช้เงื่อนไข การกำหนดกิจกรรมที่เหมาะสมและภาระงานที่มีมากพอ รวมถึงการให้คะแนนเป็นรางวัลที่มีคุณค่า การให้อิสระในการทำงาน การแก้ปัญหาจากสถานการณ์ที่กำหนด ซึ่งช่วยสนับสนุนให้นักศึกษาได้สร้างสรรค์นวัตกรรมและผลงานอย่างสร้างสรรค์มากขึ้น อีกหนึ่งตัวแปรคือประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาในที่นี้หมายถึงความเชื่อมั่นประสิทธิภาพภายในตนเองของนักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์และการสร้างนวัตกรรมใหม่ ซึ่งต้องใช้ความรู้ที่กว้างขึ้นและมีความหลากหลายกว่าเดิม เพื่อประกอบการตัดสินใจ ที่จะนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่สร้างสรรค์ เนื่องจากผลการศึกษาของ Tierney and Farmer พบว่าบุคคลที่มีความเชื่อมั่นประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์สูงจะส่งผลเชิงบวกกับความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล [13] เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นาวิน พบว่าการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์กรมีความสัมพันธ์เชิงบวกและมีอิทธิพลหรืออำนาจพยากรณ์ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล อีกทั้งยังสรุปว่าความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลมีความสัมพันธ์เชิงแปรผันตามกับประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของมหาวิทยาลัย [14-15] แต่ยังไม่พบว่าได้มีการศึกษาถึงการนำปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์มาใช้ในการทำนายการแปรผันความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญในการศึกษาปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา อีกทั้งสนใจศึกษาว่าการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาหรือไม่ อย่างไร และหากมี

การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานร่วมกับการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานโดยใช้กระบวนการของความคิดสร้างสรรค์ ตามแนวคิดที่ DuBrin [16] เสนอไว้ 5 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นที่ 1 โอกาสหรือการตระหนักในปัญหา (opportunity or problem recognition) ขั้นที่ 2 การทุ่มเท (immersion) ขั้นที่ 3 การบ่มเพาะ (incubation) ขั้นที่ 4 การเข้าใจอย่างถ่องแท้ (insight) และขั้นที่ 5 การพิสูจน์และนำไปปฏิบัติ (verification and application) เป็นหลักการสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และการมอบหมายงานให้นักศึกษาหลังการได้รับการสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์จากผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อทักษะชีวิต โดยคำนึงถึงปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาเป็นสำคัญแล้วนั้น ย่อมทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ที่กว้างขวางมากขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์โดยตรงต่อผู้สอนในการวางแผนการจัดกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยคำนึงถึงการให้นักศึกษาได้รับรู้ถึงการสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน และมีการกระตุ้นหรือให้กำลังใจแก่นักศึกษาให้มีความเชื่อมั่นประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์มากขึ้น เพื่อที่จะช่วยส่งเสริมทักษะความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา อันจะนำไปสู่การเป็นบัณฑิตคุณภาพที่มีทักษะความคิดสร้างสรรค์ เพื่อให้สามารถนำทักษะไปสร้างสรรค์ผลงานที่แปลกใหม่หรือคิดค้นนวัตกรรม และนำเสนอผลงานได้อย่างสร้างสรรค์ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษากับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
2. ทำนายความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาจากการรับรู้ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาและจากการสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา โดยกำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ ดังนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์เฉพาะการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อทักษะชีวิต ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) จากประชากรนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อทักษะชีวิต ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 360 คนจาก 12 กลุ่มเรียน แต่เนื่องจากหน่วยตัวอย่างเป็นกลุ่มนักศึกษาที่ได้แยกเป็นกลุ่มเรียนตามการลงทะเบียนเรียนเป็น section และมีจำนวนผู้เรียนในแต่ละกลุ่มเรียน ประมาณ 30-35 คน โดยประกอบด้วยนักศึกษาที่มีความหลากหลายและคณะสาขาวิชาเอกอยู่แล้ว ผู้วิจัยจึงทำการสุ่มเลือกหน่วยตัวอย่างจากกลุ่มการเรียนมาจำนวน 4 กลุ่มเรียนจาก 12 กลุ่มเรียน เพื่อนำมาใช้เป็นตัวแทนประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ กลุ่มเรียนที่ 2 กลุ่มเรียนที่ 4 กลุ่มเรียนที่ 6 และ กลุ่มเรียนที่ 8 รวมจำนวนทั้งสิ้น 120 คน ทั้งนี้เพื่อให้ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลงานวิจัยครั้งนี้เป็นไป

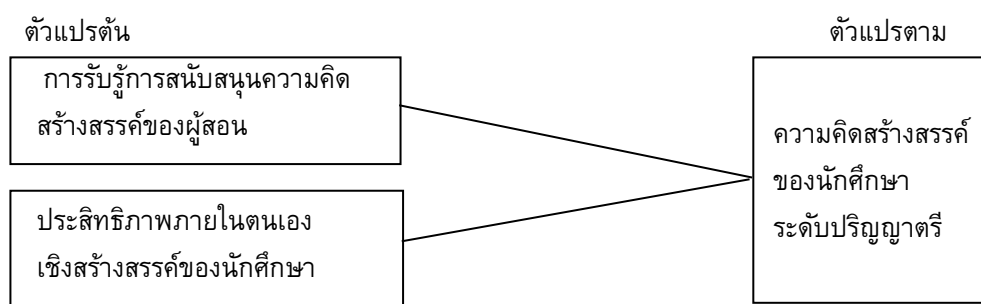
ตามผลการคำนวณขนาดของตัวอย่างของ Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 ณ ค่าความคลาดเคลื่อน 5% ซึ่งจะต้องมีจำนวนตัวอย่างไม่น้อยกว่า 102 คน

ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรในการศึกษาคั้งนี้ ประกอบด้วย

ตัวแปรต้น ได้แก่ การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวความคิดของการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย สมมติฐานการวิจัยคั้งนี้ประกอบด้วย

สมมติฐานการวิจัย 1: ความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมีความสัมพันธ์เชิงแปรผันตามกับการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน

สมมติฐานการวิจัย 2: ความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมีความสัมพันธ์เชิงแปรผันตามประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา

สมมติฐานการวิจัย 3: การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคั้งนี้ประกอบด้วย แบบประเมินจำนวน 3 ชุดได้แก่ (1) แบบประเมินความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา (2) แบบประเมินการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน และ(3) แบบประเมินประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา โดยที่แต่ละชุดของแบบประเมิน ได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและตามโครงสร้างจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนโดยทุกข้อคำถามมีค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence) ตั้งแต่ 0.66 - 1.00 และตรวจสอบคุณภาพด้านความเชื่อถือได้ (Reliability) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ที่มีค่าไม่น้อยกว่า 0.60

3. ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการดำเนินงานวิจัยคั้งนี้

3.1 สร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบประเมินความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา แบบประเมินการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน และแบบประเมินประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา โดยมีรายละเอียดของแบบประเมินคั้งนี้

3.1.1 แบบประเมินความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา มีลักษณะเป็นแบบใช้มาตรวัด 5 ระดับตามแนวคิดของ Likert [17] โดยปรับมาจาก Di Lello & Houghton [18] โดยมีประเด็นคำถามเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา จำนวน 6 ข้อ ทุกข้อคำถามมีค่า IOC มากกว่า 0.80 และมีค่าความเชื่อถือได้สูงเท่ากับ 0.86 โดยมีผลตรวจสอบค่าอำนาจจำแนกด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) รายข้อดังนี้

ข้อที่	ประเด็นคำถาม	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา
1.	มีความสามารถใช้ทักษะทางความคิดเพื่อสร้างทางเลือกใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหาให้ดีกว่าเดิมหรือแตกต่างไปจากเดิม	0.92
2.	มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์พัฒนาสิ่งใหม่ ๆ ได้	0.88
3.	มีความสามารถคิดอย่างมีวิจารณญาณ และคิดอย่างเป็นระบบ	0.85
4.	มีทักษะในการคิด การตัดสินใจเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยไม่จำเป็นต้องเห็นคล้อยตามข้อมูลที่นำเสนอ	0.82
5.	มีทักษะการคิดที่สามารถโต้แย้ง ข้ออ้างต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การแสวงหาคำตอบที่เหมาะสมกว่าเดิม	0.81
6.	มีความสามารถสร้างแนวคิดใหม่ ๆ นวัตกรรมใหม่ ๆ เพื่อนำเสนอเป็นทางเลือกใหม่ ที่ช่วยในการทำงานให้ดีขึ้น	0.88

3.2 แบบประเมินการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน เป็นแบบใช้มาตรวัด 5 ระดับของ Likert [14] โดยปรับมาจากแบบประเมินของศูนย์ภาวะผู้นำเชิงสร้างสรรค์ของ Amabile [19] มีประเด็นคำถามเกี่ยวกับการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนในลักษณะต่าง ๆ จำนวน 5 ข้อ พบว่าทุกข้อคำถามมีค่า IOC มากกว่า 0.80 และมีค่าความเชื่อถือได้สูงเท่ากับ 0.78

3.3 แบบประเมินประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาเป็นแบบใช้มาตร 5 ระดับของ Likert [17] โดยปรับมาจาก Tierney & Farmer [13] และ Di Lello & Houghton [18] มีประเด็นคำถามเกี่ยวกับประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา จำนวน 6 ข้อ พบว่าทุกข้อคำถามมีค่า IOC มากกว่า 0.80 มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.82

เกณฑ์ในการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวคิดของ Gardner [20] ดังนี้

เกณฑ์การประเมินการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ ของนักศึกษาและความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา

ค่าเฉลี่ย	ระดับคุณภาพ
1.00 – 1.49	ต่ำมาก
1.50 – 2.49	ต่ำ
2.50 – 3.49	ปานกลาง
3.50 – 4.49	สูง
4.50 – 5.00	สูงมาก

เกณฑ์การประเมินระดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r_{xy}) ระหว่างการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ และความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r_{xy})	ระดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร
0.01 – 0.20	ต่ำมาก

0.21 – 0.40	ต่ำ
0.41 – 0.60	ปานกลาง
0.61 – 0.80	สูง
0.81 – 1.00	สูงมาก

4. เก็บรวบรวมข้อมูลกับนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อทักษะชีวิต ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โดยใช้เครื่องมือการวิจัยที่พัฒนาขึ้นจำนวน 3 ชุด ทำการสอบถามและประเมินนักศึกษาระหว่างการจัดการเรียนรู้ในสัปดาห์ที่ 1 ถึง 8 ก่อนการสอบกลางภาคเรียน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพเพิ่มเติมในสัปดาห์ที่ 9 และ 10 ของแผนการเรียน เพื่อนำผลมาอภิปรายและยืนยันเกี่ยวกับระดับคุณภาพความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาหลังได้รับการสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์จากผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อทักษะชีวิต ทั้งนี้ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตการณ์อีก 2 คนได้ทำการสังเกตและให้คะแนนความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา จากการสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาในแต่ละกลุ่มเรียนที่แสดงออกซึ่งความคิดสร้างสรรค์ผ่านกิจกรรมการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล (Individual oral presentation) โดยสุ่มเก็บคะแนนความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาที่นำเสนอผลงานลำดับที่ 1-5 ของแต่ละกลุ่ม จากกลุ่มเรียนที่ 2 กลุ่มเรียนที่ 4 กลุ่มเรียนที่ 6 และ กลุ่มเรียนที่ 8 (กลุ่มเรียนละ 5 คน) รวมจำนวน 20 คน

เกณฑ์ในการแปลความหมายผลการประเมินระดับคุณภาพของความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายจากค่าคะแนนเฉลี่ย โดยเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นร้อยละกับระดับคุณภาพของการประเมินทักษะการคิดสร้างสรรค์ตามแนวคิดของ Guilford [21] ดังนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ย (ร้อยละ)	ระดับคุณภาพของความคิดสร้างสรรค์
00.01-25.00	ต่ำ
25.01-50.00	ค่อนข้างต่ำ
50.01-75.00	ค่อนข้างสูง
75.01-100.00	สูง

5. วิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัยจากแบบประเมินทั้ง 3 ชุด โดยนำเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบคำบรรยาย

6. สรุปผลการวิเคราะห์และแปลผลโดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สถิติในการหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ด้านความเที่ยงตรงโดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือ และประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งมีค่า IOC ไม่น้อยกว่า 0.66 และด้านความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) โดยผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่มีความเชื่อมั่นสูง (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป) รวมทั้งใช้สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การวิเคราะห์เชิงพรรณนาเพื่อวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย โดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. การวิเคราะห์เชิงอนุมานเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย โดยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's correlation) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis)

ผลการวิจัย

ในการรายงานผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ตัวย่อเพื่อแสดงถึงตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้:

- PISC ย่อมาจาก Perceived Instructors' Support for Creativity
หมายถึง การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน
- UCSE ย่อมาจาก Undergraduate students' Creative Self-Efficacy
หมายถึง ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา
- USC ย่อมาจาก Undergraduate Students' Creativity
หมายถึง ความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น เพื่อหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านความคิดสร้างสรรค์ การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน และการรับรู้ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา ที่ได้จากการตอบแบบประเมินทั้ง 3 ชุดของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในการวิจัยครั้งนี้ มีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคุณภาพการประเมินด้านความคิดสร้างสรรค์ การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี (จำนวน 120 คน)

รายการประเมินนักศึกษา ระดับปริญญาตรี	ค่าเฉลี่ย Mean	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน SD	ระดับคุณภาพ
ความคิดสร้างสรรค์ ของนักศึกษา (USC)	3.58	.329	สูง
การรับรู้การสนับสนุนความคิด สร้างสรรค์ของผู้สอน (PISC)	3.42	.625	ปานกลาง
ประสิทธิภาพภายในตนเอง เชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา (UCSE)	3.26	.717	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 พบว่าความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาอยู่ในระดับสูง (Mean = 3.58, SD = .329) การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนอยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 3.42, SD = .625) และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์อยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 3.26, SD = .717) กล่าวคือ นักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์ในระดับสูง เป็นที่น่าสังเกตว่านักศึกษามีการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์ในระดับสูง ซึ่งเป็นการผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากแบบประเมินที่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 120 คน ระหว่างการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ในสัปดาห์ที่ 1 ถึง 8 ก่อนการสอบกลางภาคเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพเพิ่มเติมเพื่อศึกษาระดับคุณภาพความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาหลังการได้รับการสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์จากผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อทักษะชีวิตและจะได้นำผลมาอภิปรายเพิ่มเติม

ผลจากการสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาในแต่ละกลุ่มเรียนที่แสดงออกซึ่งความคิดสร้างสรรค์ผ่านกิจกรรมการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล มีผลการวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย โดยเทียบคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละกับระดับคุณภาพของการ

ประเมินทักษะการคิดสร้างสรรค์ ตามแนวคิดของ Guilford [21] จากผลการศึกษา พบว่าคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษามีค่าเท่ากับ 82.519 จึงสรุปได้ว่าความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาอยู่ในระดับสูงหลังการได้รับการสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์จากผู้สอนที่ได้จัดการเรียนรู้แบบผสมผสานร่วมกับการเรียนรู้แบบสร้างสรรคเป็นฐานด้วยกระบวนการของความความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งมีผลของคะแนนความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาอยู่ในระดับสูงทำนองเดียวกับการเก็บข้อมูลระหว่างเรียนกับกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบประเมินความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา ผู้วิจัยจึงยืนยันได้ว่าแบบประเมินความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีคุณภาพและเชื่อถือได้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิเคราะห์เพื่อตอบวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัย มีดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ และความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เพื่อตอบสมมติฐานการวิจัยข้อ 1 และข้อ 2

2. ผลการวิเคราะห์การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เพื่อตอบสมมติฐานการวิจัยข้อ 3

1. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา และความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา และความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี (จำนวน 120 คน)

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	PISC	UCSE
การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน (PISC)	.342	.325		
ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา(UCSE)	.326	.417	.246 (P=.064)	
ความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา	.358	.229	.729** (P=.000)	.695** (P=.000)

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (2-tailed) มีค่า P (P value) < .01

จากตารางที่ 2 พบว่าความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษามีความสัมพันธ์เชิงบวกหรือแปรผันตามกับการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์ (r_{xy}) เท่ากับ .729 และ .695 ตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตว่า การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษามีค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์ (r_{xy}) เท่ากับ .246 จึงไม่สามารถสรุปได้ว่า การรับรู้การสนับสนุนความคิด

สร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่
นัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากมีค่า $P = .064$ ($P \text{ value} > .01$)

2. ผลการวิเคราะห์การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเอง
เชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เพื่อตอบสนองสมมติฐานการวิจัยข้อ 3

ในการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3: การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพ
ภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา ผู้วิจัยได้ตรวจสอบ
ความเป็นอิสระต่อกันของค่าความคลาดเคลื่อนของตัวแปรอิสระทั้งสองตัวนั้น โดยใช้สถิติทดสอบของ Durbin-
Watson [16] ซึ่งพบว่ามีค่าเท่ากับ 2.125 (อยู่ระหว่าง 1.5 - 2.5 ถือว่าใช้ได้) จึงกล่าวได้ว่าค่าความคลาดเคลื่อน
ของการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา
มีอิสระต่อกัน รวมทั้งตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระว่าเกิด Multicollinearity หรือไม่ โดยพิจารณา
จากค่า Tolerance และค่า VIF (Variance Inflation Factor) ของตัวแปร พบว่า มีค่า Tolerance เท่ากับ .710 มีค่า
ไม่ใกล้ค่าศูนย์ และค่า VIF เท่ากับ 1.326 ซึ่งมีค่าไม่มาก แสดงว่าตัวแปรอิสระทุกตัวเป็นอิสระต่อกัน [22] จึงสรุป
ได้ว่า การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของ
นักศึกษามีอิสระต่อกัน

ผู้วิจัยจึงดำเนินการวิเคราะห์การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายใน
ตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา ด้วยการวิเคราะห์ถดถอย
เชิงพหุคูณของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา ดังรายละเอียดในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา(USC)

ตัวแปร	B	Std. Error	Multiple Regression (MR)	t	R ² (Sig)
ค่าคงที่(O)	.544			2.452*	
PISC	.485	.345	.463	9.938**	.747
UCSE	.365	.339	.426	8.816**	.739
F = 96.693**					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 3 พบว่าการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน(PIC) มีอิทธิพลต่อความคิด
สร้างสรรค์ของนักศึกษา(USC)ได้ถึงร้อยละ 74.7 หรือมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2) เท่ากับ .747 และ
ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ (UCSE) มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาได้ถึงร้อยละ 73.9
หรือมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2) เท่ากับ .739 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือการรับรู้การ
สนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์
กับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา โดยสามารถแสดงสมการ การพยากรณ์ประสิทธิภาพความคิดสร้างสรรค์ของ
นักศึกษา (Y) ได้ดังนี้

$$Y = BO + BX_1 + BX_2$$

$$Y = 0.544 + 0.485X_1 + 0.365X_2$$

โดยที่ Y หมายถึง ประสิทธิภาพความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา

X_1 หมายถึง การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน (PISC)

X_2 หมายถึง ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา (UCSE)

สรุปและอภิปรายผล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อสรุปและอภิปรายผลในประเด็นสำคัญตามผลการวิจัยดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์นักศึกษากับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี พบว่าความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษามีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูง หรือแปรผันตามกับการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์ (r_{xy}) เท่ากับ .729 และ .695 ตามลำดับ ซึ่งผลการศึกษานี้เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดและสอดคล้องกับงานวิจัยที่ระบุว่า ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล [23-28, 13] และมีข้อสังเกตว่าแม้นักศึกษามีการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์ในระดับสูง และหากผู้สอนได้ตระหนักและให้ความสำคัญในการจัดการเรียนรู้ในแต่ละรายวิชาที่สอนด้วยการจัดกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้แบบผสมผสานร่วมกับการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน และใช้กระบวนการของความคิดสร้างสรรค์ ตามที่ DuBrin [16] เสนอไว้ 5 ขั้นตอนคือ ขั้นที่ 1 โอกาสหรือการตระหนักในปัญหา (opportunity or problem recognition) ขั้นที่ 2 การทุ่มเท (immersion) ขั้นที่ 3 การบ่มเพาะ (incubation) ขั้นที่ 4 การเข้าใจอย่างถ่องแท้ (insight) และขั้นที่ 5 การพิสูจน์และนำไปปฏิบัติ (verification and application) เป็นหลักการสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และการมอบหมายงานให้แก่นักศึกษาควบคู่กับการให้นักศึกษาได้รับรู้และเข้าใจว่าอาจารย์ผู้สอนประจำรายวิชาให้ความสำคัญและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมให้ตนเองมีความคิดสร้างสรรค์ และส่งเสริมให้นักศึกษามีความเชื่อมั่นประสิทธิภาพภายในตนเองอย่างสร้างสรรค์ที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหา การคิดต่างและแปลกใหม่ หรือการสร้างนวัตกรรมใหม่ รวมถึงการให้นักศึกษามีความมั่นใจที่จะแสดงพฤติกรรมที่สร้างสรรค์ออกมาได้มากเท่าไร ก็น่าจะมีแนวโน้มว่านักศึกษาจะสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ให้สูงมากขึ้นได้ โดยมีผลงานวิจัยที่ยืนยันว่าบุคคลมีความเชื่อมั่นประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์สูงส่งผลเชิงบวกกับความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล [13, 15, 29] และสอดคล้องกับผลจากการศึกษาของเฉลิมชัย กิตติศักดิ์นันวิน ที่พบว่า การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์กรมีความสัมพันธ์เชิงบวกและมีอิทธิพลหรืออำนาจพยากรณ์ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล [29]

1. ผลการวิเคราะห์การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ที่สัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี พบว่า การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนมีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาได้ถึงร้อยละ 74.7 หรือมีค่า R^2 เท่ากับ .747 และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาได้ถึงร้อยละ 73.9 หรือมีค่า R^2 เท่ากับ .739 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผลการศึกษานี้เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดและสอดคล้องกับงานวิจัยต่าง ๆ ที่ระบุว่าประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ [13-14, 23-28, 29] และสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมาของหน่วยงานอื่น ๆ ที่มีใช้ภาครัฐระบุว่า การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์กรมีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์อันดับแรก และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลเป็นอันดับที่สอง

[14, 29] และเป็นไปทำนองเดียวกับที่ เณลิ้มชัย กิตติศักดิ์นาวัน [15] พบว่าการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของมหาวิทยาลัยเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลที่สุดต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากร ทั้งนี้อาจสืบเนื่องจากการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์เป็นปัจจัยสำคัญที่สร้างแรงจูงใจ ดังที่ Amabile [23] กล่าวว่าแรงจูงใจขององค์กรเป็นการส่งเสริมระดับความเสี่ยงที่ยอมรับได้และการปฏิบัติงานที่มีความท้าทาย ซึ่งเป็นปัจจัยที่สนับสนุนส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม ซึ่งสนับสนุนทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคมและบรรทัดฐานการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ เสนอว่าหากฝ่ายหนึ่งกระทำดีต่ออีกฝ่ายหนึ่ง ฝ่ายที่ได้รับรางวัลก็จะทำดีตอบ รวมถึงการให้รางวัล และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากรในองค์กรล้วนส่งผลดีต่อองค์กรในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลและนวัตกรรม นอกจากนี้ ผลจากการสอบถามนักศึกษากลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการรับรู้ถึงการสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนจากการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อทักษะชีวิต ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนได้รู้และเข้าใจว่าผู้สอนมีการสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ให้แก่ผู้เรียนผ่านกิจกรรมและกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยในฐานะผู้สอนได้นำการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานรวมกับการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน ซึ่งเป็นนวัตกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์สิ่งแปลกใหม่ให้ผู้เรียนฝึกวิเคราะห์ ค้นคว้าเพื่อแก้ปัญหาที่ผู้สอนจัดให้ด้วยตนเอง ทั้งจากการเรียนรู้แบบเผชิญหน้าในชั้นเรียน และการเรียนรู้แบบออนไลน์ผ่านบทเรียนออนไลน์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถรวมกิจกรรมการเรียนรู้และยืดหยุ่นในเรื่องสถานที่และเวลาในการเรียนรู้ของผู้เรียน อีกทั้งเป็นการจัดการเรียนรู้แบบให้ผู้เรียนตื่นตัวในการค้นคว้า รวบรวมข้อมูล แยกแยะ และนำมาสร้างเป็นความรู้หรือแก้ปัญหาด้วยตนเอง แล้วให้ผู้เรียนนำเสนอผลงานด้วยวิธีต่าง ๆ ที่แปลกใหม่หรือต่างจากเดิม ซึ่งผู้เรียนสามารถแสดงออกทางด้านการนำเสนองานได้อย่างหลากหลายตามความต้องการของผู้เรียน โดยผู้สอนจะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในความสามารถของตนเองและจะให้กำลังใจขณะดำเนินกิจกรรมและนำเสนองานอย่างสม่ำเสมอ หากมีข้อสงสัยก็สามารถสอบถามผ่านทางกระดานสนทนาได้ ซึ่งผู้เรียนรับรู้และส่วนใหญ่เห็นพ้องกันว่าจัดการเรียนรู้ดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดริเริ่ม คิดได้คล่องแคล่ว มีความคิดยืดหยุ่น และคิดได้อย่างละเอียดละออมากขึ้น เมื่อได้รับการสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนผ่านการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานรวมกับการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน ซึ่งสนับสนุนผลการศึกษาก่อนหน้านี้ของ กนิษฐา พูลลาภและคณะ ที่พบว่าจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานรวมกับการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานส่งผลให้ผู้เรียนมีคะแนนความคิดสร้างสรรค์ในระดับสูง จึงกล่าวได้ว่าความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาสูงขึ้น [30] และสนับสนุนได้จากงานที่ผู้วิจัยได้จัดการเรียนรู้แบบผสมผสานรวมกับการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน โดยใช้กระบวนการของความคิดสร้างสรรค์ตามแนวทางที่ผู้วิจัยเสนอแล้วนั้น ผู้วิจัยพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายโดยเทียบคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละกับระดับคุณภาพของการประเมินทักษะการคิดสร้างสรรค์ตามแนวคิดของ Guilford [21] มีค่าเท่ากับ 82.519 ซึ่งพบว่าความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาอยู่ในระดับสูงหลังการได้รับการสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์จากอาจารย์ผู้สอนที่ทำการสอนแบบผสมผสานรวมกับการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน โดยใช้กระบวนการของความคิดสร้างสรรค์ดังกล่าว

นอกจากนี้ ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นความเชื่อมั่นประสิทธิภาพภายในตนเองของนักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหอย่างสร้างสรรค์และใช้กระบวนการตัดสินใจที่นำไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่สร้างสรรค์ กล่าวคือ นักศึกษายังมีความเชื่อมั่นประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์มากเท่าใด นักศึกษาก็ยิ่งรับรู้โอกาสที่จะแสดงศักยภาพทางความคิดสร้างสรรค์ได้มากเท่านั้น และความสำเร็จในการแก้ปัญหาของนักศึกษาถือเป็นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่อยู่ภายในของนักศึกษาที่พร้อมจะแสดงออกทางพฤติกรรมและผลงานที่ผ่านกระบวนการคิดสร้างสรรค์ ซึ่งจากผลการศึกษาของปารีชาติ บัวเจริญและคณะ ที่พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวก และส่งอิทธิพลทางตรงต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี [12]

ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้ให้แก่นักศึกษา หากมีผู้สอนให้กำลังใจและกระตุ้นผู้เรียนให้มีความเชื่อมั่นประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์มากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นก็จะส่งผลให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์มากขึ้นด้วย

จากการศึกษาครั้งนี้สรุปได้ว่า การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและการรับรู้ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และสามารถนำปัจจัยด้านการสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอนและการรับรู้ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาไปทำนายหรืออธิบายการผันแปรคะแนนความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้ ซึ่งผลจากการศึกษาได้ก่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ในแวดวงการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับผู้สอนและผู้เรียนโดยตรงที่จะสามารถสร้างเสริมหรือพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้ และทำให้ได้ข้อมูลสำคัญสำหรับผู้สอนระดับปริญญาตรีนำไปใช้เป็นแนวทางการจัดการกิจกรรมและกระบวนการจัดการเรียนรู้ รวมถึงการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ และการให้รางวัลหรือการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้เพื่อให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีได้รับการสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของอาจารย์ผู้สอนมากขึ้น จากการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานรวมกับการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน ด้วยกระบวนการของความคิดสร้างสรรค์ ทั้ง 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย ขั้นที่ 1 โอกาสหรือการตระหนักในปัญหา (opportunity or problem recognition) ขั้นที่ 2 การทุ่มเท (immersion) ขั้นที่ 3 การบ่มเพาะ (incubation) ขั้นที่ 4 การเข้าใจอย่างถ่องแท้ (insight) และ ขั้นที่ 5 การพิสูจน์และนำไปปฏิบัติ (verification and application) ที่มุ่งส่งเสริมให้นักศึกษาเชื่อมั่นประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้นผ่านกระบวนการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์และใช้กระบวนการตัดสินใจที่นำไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่สร้างสรรค์ ในอันที่จะช่วยสร้างเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาโดยมีการเชื่อมโยงกลวิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อการนำเสนองานเชิงสร้างสรรค์ที่ส่งเสริมการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษากับเนื้อหาการเรียนรู้ และการมอบหมายงานให้แก่ศึกษาในรายวิชาให้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและประสบความสำเร็จตามเป้าหมายของสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาเพื่อนำไปสู่การสร้างสรรค์ผลงานและนวัตกรรมต่อไป

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาทั้ง 6 พื้นที่ได้แก่ พื้นที่เชียงใหม่ เชียงราย น่าน ลำปาง ตาก และพิษณุโลก รวมถึงหน่วยงานทางการศึกษาที่เกี่ยวข้อง ได้แก่สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีผลิตครูมีอาชีพ สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาวิชาชีพ และสถานศึกษาของภาครัฐและเอกชน ควรนำผลงานวิจัยไปใช้ในการกำหนดนโยบายและแนวทางการจัดการเรียนการสอน โดยมีการเชื่อมโยงกลวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของผู้สอน และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี กับเนื้อหาการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษหรือวิชาอื่น ๆ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้น

2. ควรพัฒนาต่อยอดงานวิจัยสถาบันหรืองานวิจัยเชิงประยุกต์เพื่อนำไปใช้กับหน่วยงานอื่นของรัฐบาล รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชน ในการวิจัยครั้งต่อไป โดยการขยายขอบเขตการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ความคิดสร้างสรรค์กับตัวแปรอื่น ๆ ให้ครอบคลุมมากขึ้น เช่น กลวิธีการจัดการความรู้ บรรยายากาศการเรียนรู้ ทักษะการทำงานเป็นทีม ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง และการเรียนรู้ทักษะกระบวนการคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน เป็นต้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์แก่นักศึกษาและบุคลากรของสถาบันหรือองค์กรทางการศึกษา ซึ่งจะนำไปสู่การเพิ่มศักยภาพของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาให้มีความสามารถในการแข่งขันและสร้างสรรค์นวัตกรรมในงานอาชีพเพื่อการพัฒนาตนเอง สังคมและประเทศชาติต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- [1] Blaskova, M. (2014). Influencing academic motivation, responsibility and creativity. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 159, 415-425.
- [2] สุธรรม ธรรมทัศนานนท์. (2562). รูปแบบการพัฒนาภาวะผู้นำเชิงสร้างสรรค์ของผู้บริหารสถานศึกษาชั้นพื้นฐาน. *วารสารวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. 14(2), 151.
- [3] หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา. (2555). *รายละเอียดของเนื้อหา(หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2555)*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา.
- [4] Trompenaars, F., and Hampden-Turner, C. (2010). *Riding the Waves of Innovation*. New York: McGraw-Hill.
- [5] Andriopoulos, C. and Lowe, A. (2000). Enhancing organizational creativity: The process of perpetual challenging. *Management Decision*, 38(10), 734-742.
- [6] Cumming, A. & Oldham, G. R. (1997). Enhancing creativity: managing work contexts for the high potential employee. *California Management Review*, 40(1), 22-38.
- [7] Tierney, P., Farmer, S. M., and Graen, G. B. (1999). An examination of leadership and employee Creativity: the Relevance of Traits and Relationships. *Personnel Psychology*, 52, 591-620.
- [8] Kanter, R. M. (1983). *The Change Masters: Innovation and Entrepreneurship in the American Corporation*. New York: Simon & Schuster.
- [9] Tushman, M. and O'Reilly, C.A. (1997). *Winning through Innovation: A Practical Guide to Leading Organizational Change and Renewal*. Boston, MA: Harvard Business School Press.
- [10] Utterback, J.M. (1994). *Mastering the Dynamics of Innovation*. Boston, MA: Harvard Business School Press.
- [11] อรณิชา ทศตา และกชพร ใจจดทน. (2563). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัยนครราชสีมา. *วารสารวิชาการสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย(สสอท.)*, 26(2), 64-77.
- [12] ปารีชาติ บัวเจริญ นพรัตน์ เตชะพันธ์รัตนกุล และปวันรัตน์ บัวเจริญ. (2562). การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับ คณะวิศวกรรมศาสตร์ ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา. เชียงใหม่. *วารสาร "ศึกษาศาสตร์ มมร." คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย*, 7(1), 241-254.
- [13] Tierney, P. and Farmer, S.M. (2002). Creative self-efficacy: its potential antecedents and relationship to creative performance. *Academy of Management Journal*, 45(6), 1137-1148.
- [14] เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นาวิน. (2554ก). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์กรประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล. ใน *การประชุมวิชาการระดับชาติผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์เพื่อการพัฒนา*, จังหวัดชลบุรี: มหาวิทยาลัยศรีปทุมวิทยาเขตชลบุรี.
- [15] เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นาวิน. (2557). ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของมหาวิทยาลัยที่มีอิทธิพลต่อและความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี. ใน *การประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต*. ภูเก็ต: มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.

- [16] DuBrin, A. J. (2010). *Principles of Leadership*. 6th ed. Toronto: Houghton Mifflin Company.
- [17] Likert, R. (1932). *A Technique for the Measurement of Attitudes*. New York: New York University.
- [18] Di Lello, T. C., and Houghton, J. D. (2008). Creative Potential and Practised Creativity: Identifying Untapped Creative in Organizations. *Creativity and Innovation Management*, 17(1), 37-46.
- [19] Amabile, T.M. (1999). "How to Kill Creativity." In *Harvard Business Review on Breakthrough Thinking*. Boston, MA: Harvard Business School Press, 1-28.
- [20] Gardner, R.C. & Lambert, W.E. (1972). *Attitudes and Motivation in Second Language Learning*. Rowley, MA: Newbury House.
- [21] Guilford, J.P. (1980). Cognitive Styles: What are they? *Journal of Educational and Psychological Measurement*, 40(3), 715-735.
- [22] กัลยา วานิชย์บัญชา. (2547). *หลักสถิติ*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [23] Amabile, T.M. (1988). A model of creativity and innovation in organizations. *Research in Organizational Behavior*, Vol.10, 123-167.
- [24] Mumford, M. D. and Gustafson, S. B. (1998). *Creativity Syndrome: Integration, Application, and Innovation*. *Psychology Bulletin*. 103(1), 27-43.
- [25] Woodman, R.W., Sawyer, J.E., and Griffen, R.W. (1993). Toward a theory of Organizational creativity. *Academy of Management Journal*, 18(2), 293-321.
- [26] Amabile, T.M. (1983). The social psychology of creativity: a componential Conceptualization. *Journal of Personality and Social Psychology*, 45(2), 357-376.
- [27] Bandura, A. (1997). *Self-efficacy: The Exercise of Control*. New York: W.H. Freeman & Company.
- [28] Ford, C. M. (1996). A theory of individual creative action in multiple social domains. *Academy of Management Review*, 21(4), 1112-1142.
- [29] เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นาวิน อภิชาด กิตติศักดิ์นาวิน และศรวิชา กฤตาทิการ. (2562). ภาวะผู้นำ การเปลี่ยนแปลง การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์กร และประสิทธิภาพ ภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากรบริษัทธนาคาร กรุงไทยจำกัด(มหาชน). *วารสารวิทยาการจัดการราชภัฏอุดรธานีมหาวิทยาลัย*, 1(2), 1-17.
- [30] กนิษฐา พูลลาภ ทรงศักดิ์ สองสนิท และขจรพงษ์ ร่วมแก้ว. (2563). การส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานร่วมกับการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน สำหรับนักเรียนห้องเรียน พิเศษวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนผดุงนารี. ใน *การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัย ระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 21 มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.